

tvrdí, že bezprostředně před úmrtím zůstavitelky náleželo jmění, o které tu jde, několika souborům, které nedosahují výměry pro zábor potřebné, nýbrž že je možno, že smrtí zůstavitelky rozpadne se její jmění na několik souborů, z nichž žádný nebude obsahovati výměry pro zábor potřebné. K tomu však sluší uvést, že dle spisů (protokol z 18. července 1925) zůstavitelka zemřela dne 28. listopadu 1924, tedy za platnosti zák. záb., a že k rozdělení nemovitého majetku, jenž zůstavitelce náležel, na několik majetkových souborů s různými vlastnickými subjekty, mohlo by dojít jen se souhlasem stpů-u dle § 7 zák. záb. Dokud tento souhlas nebyl udělen, nelze mluvit o tom, že jmění zůstavitelky rozpadlo se na několik majetkových souborů. Není proto ani nezákonným ani vadným, když stpů vyřešil nárok pozůstalosti tak, jakoby šlo o jediný majetkový soubor, a nevyčkal konečného projednání pozůstalosti.

Č. 6075.

Státní zaměstnanci: Není třeba, aby soudci, jemuž se udělí pořádkový trest napomenutí podle § 2 zák. z 21. května 1868 č. 46 ř. z., byla dříve poskytnuta možnost k formálnímu ospravedlnění.

(Nález ze dne 16. listopadu 1926 č. 23.356).

Věc: Dr. Max L. v Praze (adv. Dr. Emil Lingg z Prahy) proti presidiu zemského civilního soudu v Praze o pořádkový trest napomenutí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podle protokolu z 1. srpna 1924, sepsaného s kancelistou okr. soudu v T. Antonínem P., svolil dne 9. a 20. prosince 1924 st-l, jenž byl správcem jmenovaného soudu, aby P-ovi byly vyplaceny z peněžní knihy na jeho požitky zálohy v částce 100 Kč a 500 Kč. Při výslechu konaném dne 17. srpna 1925 doznal st-l tyto okolnosti. V disc. řízení zavedeném proto proti st-li před vrch. zem. soudem v Praze jakožto kárným soudem pro úředníky soudcovské, bylo dne 18. září 1925 usneseno postoupiti případ presidiu zem. soudu v Praze — kamž byl st-l mezitím přeložen — pro nepořádnost podle §§ 2 a 4 zák. z 21. května 1868 č. 46 ř. z., spáchanou st-lem tím, že zmíněné zálohy povolil svémocně z peněžní knihy. Presidium zem. soudu uznalo pak nař. nálezem st-le vinným nepořádností podle § 2 cit. zák., spočívající v tom, že proti předpisům odstavce 10 nař. min. sprav. z 19. října 1897 č. 41 a § 8 nař. z 31. prosince 1875 č. 16.863 povolil svémocně z peněžní knihy shora uvedené zálohy, a uložilo mu podle § 3 lit. a) a § 4 zák. č. 46 z r. 1868 pořádkový trest napomenutí. V důvodech poukázáno jmenovitě na doznání st-lovo.

Stížnost proti tomu nálezu podaná vytýká podstatnou vadnost řízení předcházejícího jeho vydání a spočívající prý v tom, že st-li nebyla dána možnost se ospravedlniti, jak stanoví 3. odst. § 3 zákona č. 46 z r. 1868.

Výtku tu neuznal nss za důvodnou. St-l tu přehlíží, že norma tato neukládá, aby byla soudcovskému úředníku v každém případě poskytnuta možnost k formelnímu ospravedlnění, nýbrž toliko tehdy, jde-li o udělení důtky (§ 3 lit. b) cit. zák.). O případ takový však v daném sporu nejde, jak plyne z obsahu správních spisů shora podaného. — —

Č. 6076.

Obecní dávky. — Administrativní řízení (Slovensko): Od 1. ledna 1923 rozhodují okresní úřady s konečnou platností také o vybírání obecní dávky za hasičskou službu ve velkých obcích.

(Nález ze dne 16. listopadu 1926 č. 23.368).

Prejudikatura: Boh. 3949, 4711 adm. a j.

Věc: Město R. proti župnímu úřadu ve Zvolení (za zúč. Ladislava S. adv. Dr. Ant. Kusý z Prahy) o poplatek za výkon požární policie.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím z 29. ledna 1924 potvrdil okr. úřad v R. jako úřad dozorčí výměr měst. rady v R., kterým byl Ladislav S. jako majitel podniku k pořádání kinematografických představení uznán povinným zaplatiti za službu městských hasičů, konanou v měsíci červnu až srpnu, pak říjnu až prosinci 1923 po čas kinematografických představení peněz 190 K. Rozhodnutí toto bylo opatřeno právním poučením, že se lze z něho do 15 dnů, počítajíc ode dne doručení, odvolati na župní úřad ve Z.

Nař. rozhodnutím zrušil župní úřad cit. rozhodnutí okr. úřadu a sprostil Ladislava S. povinnosti zaplatiti zmíněné poplatky. V důvodech bylo uvedeno, že nebyl povolán rozhodovati okr. úřad, nýbrž okr. výbor, jenž jest dozorčím úřadem nad obcemi, resp. dle § 3 vl. nař. č. 310/1922 okr. náčelník. Současně bylo vysloveno, že rozhodnutí okr. úřadu jest také meritorně nesprávné, neboť nevzalo vzřetele na nařízení min. pro Slov. z 8. května 1923 č. 15.127, kterým bylo vzhledem k zák. č. 329/1921 vybírání zvláštních poplatků za kinematografická představení až do další úpravy zastaveno, neboť dle cit. zákona a vl. nař. č. 143/1922 lze poplatky vybírat na základě statutů schválených vyšším dohlédacím úřadem nebo vládou.

O stížnosti uvážil nss toto:

Hasičskou službu konali městští hasiči jako obecní orgány požární policie, jejíž výkon náleží dle § 21 lit. g) zák. čl. XXII : 1886 do oboru působnosti obce. Jde tedy o uložení dávky za obstarávání úkonů policie, jejíž výkon jest právem, ale zároveň také povinností obce. Vybírání obecních dávek jest upraveno zákonem z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. o přechodné úpravě fin. hospodářství obcí a měst s právem municipálním. Nutno proto jak výměr městské rady, tak rozhodnutí okr. a župního úřadu posuzovati jako rozhodnutí ve věci ob. dávek na základě cit. zákona. — — —